

Men lidt efter hørte han Stemmen igen, og denne Gang ganske tydeligt. Tilmed syntes den ham underlig bekendt.

„Hr. Pastor! . . . Hr. Pastor Hansted!“

Han vendte sig brat, halvt udfordrende, og saa' en Herre komme imod ham med livligt hilsende Haandbevægelser. Han havde ved at vende sig faaet den nedgaaende Sol lige i Øjnene og kunde derfor i Begyndelsen kun skælne Skikkelsens Omrids: En høj, temmelig svær Mand med Bakkenbarter, afmaalte Skridt og en statelig Holdning. Først da den Fremmede naaede helt hen til ham og med en lidt forlegen Forbindtlighed rakte ham Haanden, genkendte han Doktor Hassing.

„God Dag, Hr. Pastor! Hvorledes lever De? Det er længe, siden jeg har haft den Fornøjelse at se Dem.“

Emanuel blev i første Øjeblik saa overrasket ved dette Sammentræf men navnlig af Doktorens overordentlige Forekommenhed, at han ganske glemte at svare.

„Jeg kommer egentlig til Dem som Udsending,“ vedblev Hassing og blottede i et Smil sine store, hvide Tænder. „Vi er en lille Familiekreds derhenne, og mine Damer vilde saa gerne have den Fornøjelse at hilse paa Dem . . . Vil De ikke